

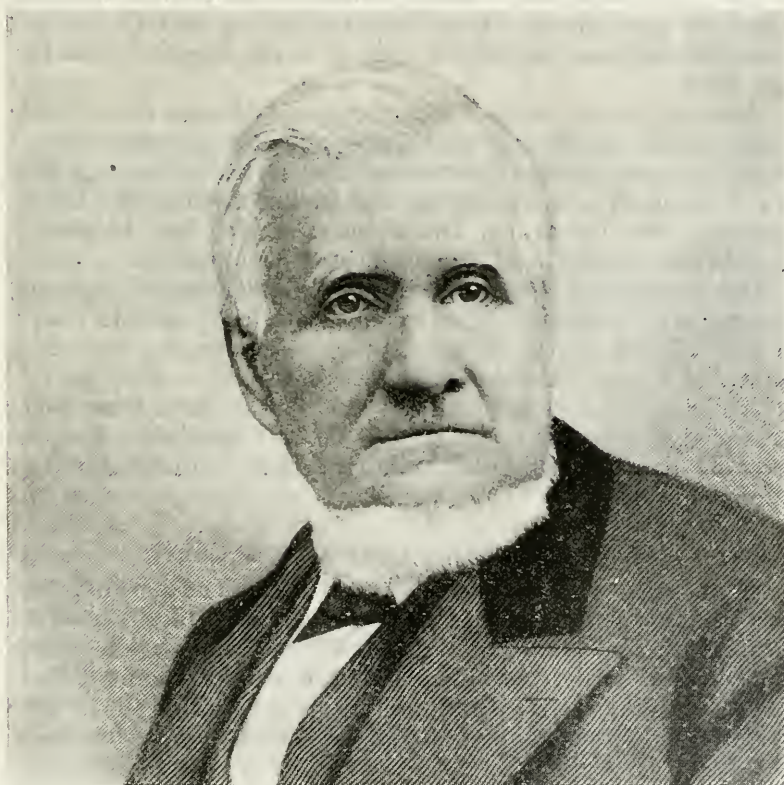
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

NUMMER 3

1. FEBRUAR 1937

86. AARGANG

John Taylor.

Født i Milnthorpe, England den 1. November 1808, som Præsident for de Tolvs Raad var han Kirkens Leder fra 29. August 1877 til 10. Oktober 1880, Kirkens Præsident fra 10. Oktober 1880 indtil hans Død 25. Juli 1887.

I AANDELIGHEDENS RIGE.

Tale af Præsident *David O. McKay*.

Holdt i Salt Lake City til en Forsamling af Seminarielærere.

Dr. R. M. Lynn Bennion: Præsident David O. McKay har været uadskillelig forbundet med ethvert Fremskridt paa Kirkens Skolevæsens Omraade i de sidste 35 Aar. Han har to Gange været Direktør for Skolevæsenet og er nu som Medlem af Kirkens første Præsidentskab en af de ledende i Skolevæsenets Bestyrelse.

Præsident McKay, det glæder os i Dag at anerkende Deres Holdning til Livet i sin Helhed og Uddannelsen af Zions Ungdom.

* * *

Præsident David O. McKay: Tak Dr. Bennion.

Da jeg traadte ind i Salen, formulerede jeg en Kompliment til Lærerne for deres Punktlighed og den Orden, jeg observerede; men nu erfarer jeg, at I var her en Time før, jeg kom.

Jeg overværede eders Aabningsmøde i Morges for at nyde godt af den Aand, som var tilstede, og derved bedre blive i Harmoni med denne Konvention. Jeg er ked af, at jeg ikke var i Stand til at være tilstede ved Diskussionsmødet i Eftermiddag, som lededes af Dr. Henderson. Jeg har imidlertid nedskrevet nogle faa af eders vigtigste Spørgsmaal.

Der er altid et Tema fremmest i mine Tanker, naar jeg tænker paa Skolesystemet i hvilken som helst af dets Facer. Jeg udtrykker denne Tanke i disse Ord, som jeg har valgt som mit Emne: »I Aandelighedens Rige«.

Jeg vilde gerne anvende som min Tekst dette bemærkelsesværdige Skriftsted: »Sandelig, det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Aande, som gør ham forstandig.« (Jobs Bog 32: 8.)

MENNESKET ET DOBBELT VÆSEN.

Mennesket er et dobbelt Væsen. Den Kendsgerning har jeg antaget, siden jeg var Barn; skont den blev rystet en Smule, da jeg skulde studere Psykologi. Psykologen Jakob anerkendte, at det aandelige Felt gik ud over hans Fattsevne, og hans ærlige Holdning hjalp mig igennem en Periode af Tvivl og hastige Slutninger karakteristisk for Ungdommen.

Dette ved vi, at vi er her, og at vi kommer i Kontakt med Ting, som vore Sanser aabenbarer. Jeg er vidende om alt, hvad jeg hører og ser. Der er Dyr, som modtager disse Ind-

tryk paa andre Maader, end vi modtager dem. En Slange for Eksempel har ingen synlige Øren, men optager Lydbølger gennem sit Skind eller muligvis med Tungen. Der er meget faa Ting, som vi virkelig ved, selv ved Hjælp af disse fem fysiske Sanser. En indisk Filosof i sit store Værk klassificerede alt i Verden i fire Grupper: 1. Ting vi ved. 2. Ting vi antager vi ved. 3. Ting vi tror. 4. Ting om hvilke vi er fuldstændig uvidende.

Illustrationer af første Klasse:

1. Vi ved, vi eksisterer. 2. Vi ved, at andre eksisterer. 3. Vi ved, at andre Ting foruden os selv eksisterer. 4. Ilden brænder. 5. Vandet slukker Tørsten. 6. Sneen er hvid og blod, Isen er haard og kold, som den føles med vore Sanser. 7. Blomster dufter — Fugle synger. 8. Vi besidder Evner. 9. Vi ved, der er Føde, Vand og Luft, og at alle er nødvendige for vor Eksistens. 10. Vi føler, hvad Glæde og Sorg er. 11. Livet har en Nutids Eksistens — Doden udsletter den fysiske Kendsgerning af det. Vi ved disse Ting, fordi de kommer indenfor Rækkevidden af vor egen personlige Erfaring.

Ting vi antager vi ved:

1. Vi antager at vide, at Jorden er rund. 2. Vor Alder. 3. Angaaende Kolumbus — George Washington — Lincoln — Benjamin Franklin — Pasteur o. s. v.

Ting vi tror:

Der er mange, der tror, at Brodet og Vinen, som nydes i Alterens Sakrament i Kirkerne, virkelig bliver forvandlet til Kristi Legeme og Blod.

Tror paa Menneskets absolute, nedarvede Udodelighed.

Ting som vi ikke ved eller antager at vide:

Vi ved ikke, antager ikke at vide og kan heller ikke danne os nogen bestemt Tro om, hvornaar Tiden begyndte, hvornaar den ender, hvor Verdensrummet begyndte, hvor vidt det strækker, hvor, hvis i det hele taget det ender, hvornaar Materiale fik sin Eksistens, hvor mange Sole, Maaner og Stjerner i Verdensrummet, hvor mange Fisk i Soen — hvor mange Insekter i Luften.

Hvor indskrænket er ikke den første Klasse! Vi ved kun det, som kommer indenfor Rækkevidden af vore fem Sanser. Men jeg maa gøre Indsigelse mod denne Udtalelse; thi der er mange Ting, vi ved lige saa sikkert, som vi ved de Ting, vi ser i dette Øjeblik. Jeg kan se — jeg kender denne Bog. Hvis jeg tager Bogen og maaler den, vil jeg finde ud, at jeg kender den ikke alligevel. Jeg kender ikke Historien af dens Bind, hvor det kom fra i Skoven, eller de forskellige Processer det har gennemgaaet siden. Med andre Ord, jeg ved ikke,

hvad jeg siger, jeg ved. Hvis jeg tager en Traad og trævler den op og bliver ved at splitte den til Atomer og saa til Elektrons og prøver at analysere den, vil jeg endelig naa til det Punkt, hvor jeg finder, at jeg ved det ikke. Men hvad jeg *tænker* om den Bog eller det Skrivebord, ved jeg, saa godt som noget jeg ved i denne Verden. *Det mest virkelige til mig i hele min Eksistens er min Tanke.*

Og hvad I tænker, hvad det end er, er det mest virkelige til eder i denne Verden i dette Øjeblik. I kan analysere eders Hjerner og opfange Eksplosionerne i Hjernen, der synes at producere Tanken, men Tanken er eders, ligesaa bogstavelig som Tojet I har paa eller nogen som helst anden fysisk Del af eders Skikkelser.

Hvad er da dette noget, som gør Krav paa Tanken? Min Afhandling i Dag er baseret paa det Krav, at det, som gør Krav paa Tanken, er *Aanden*, og at denne Aand i os kan blive bekendt med Kendsgjerninger uden Hjælp af de fem Sanser — maaske ved Ossillation — maaske uden det; jeg ved det ikke.

AANDELIGT SAMVÆR.

Jeg ved, at Tanken eller Følelsen af nogets Nærhed kan opfanges uafhængigt af de fem Sanser. Menneskets Aand har sin Stilling og kontrollerer det fysiske Legeme, ligesom en Mand styrer og kontrollerer sit Automobil. Netop saaledes kan et Menneske kontrolleres. Aanden kan blive en Hændelse var, førend den sker, hvilket er udenfor de fem Sansers Rækkevidde.

Hvad jeg nu siger, vil I maaske drage i Tvivl. Lad mig indlede det med en Henvisning til det forsvundne »Atlantis«, med sine Mure af purt Guld og Solv, sine kunstige Haver og Paladser bedækkede med kostbare Juveler. Historien fortælles endnu i Peru. Den underskønne By med alle sine Skatte sank og blev borte med det samme, og nu hører vi kun Sagnet om den.

Jeg undrer paa, om ikke i Begyndelsen Mennesket frydede sig i Aanden, da Mennesker vandrede og talte med Gud. Adam, Enok, Moses, Peter, Johannes den elskede Discipel, Abraham, alle havde denne Gave af aandeligt Samvær. Kristus havde det til Fuldkommenhed. Joseph Smith havde denne Gave, og der er en Rest af den i hver enestes Sjæl og i Særdeleshed hos dem, der holder Præstedømmet. Hvis I ikke har haft den Erfaring, der blev givet Oliver Cowdery ved Joseph Smith, lad mig læse dette Skriftsted fra Lærdommens og Pagtens Bog, 9. Kapitel 7., 8. og 9. Vers:

»Se, du har ikke forstaaet det ret, du formodede, at jeg

vilde give dig det, naar du ikke tænkte videre derpaa end at adspørge mig;

Men se, jeg siger dig, du maa udtænke det i dit Sind, og da maa du adspørge mig, om det er rigtig; og dersom det er rigtig, vil jeg bevirke, at dit Hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtig;

Men dersom det ikke er rigtig, skal du ingen saadan Følelse have; men dine Tanker skal vorde uklare, saa at du skal glemme det, som er urigtig. Derfor kan du ikke skrive, hvad der er helligt, uden at det bliver givet dig fra mig.«

Der er visse Dele af Legemet, der er blevet kaldt »antydede Organer«, for Eksempel Mandlerne efter en vis Alder, og Blindtarmen er et andet Eksempel. Jeg tænker paa det aandelige Menneske som begrænset i sine aandelige Tilkendegivelser og Ytringer paa Grund af antydede Organer — dets Svar er svage, men ikke aldeles tabt som Byen »Atlantis«.

Wordsworth har sagt:

»Vor Fødsel er kun en Sovn og en Forglemmelse,
Den Sjæl, som rises med os — vort Livs Stjerne —
Har andetsteds haft sin Nedgang
Og kommer langt borte fra —
Ikke i fuldstændig Forglemmelse
Og ikke i fuldstændig Nogenhed,
Men med gyldne Skyer i vort Følge
Kommer vi fra Gud, som er vort Hjem.«

Og saaledes er det, vi finder og følger den aandelige Kontakt med den evige. Gud trækker os tilbage til hans Nærværelse. Hvis I nogensinde har følt eder berørt af Inspiration, vil I vide, at hvad jeg siger, er sandt.

I ved, at I elsker, og at det ikke er en Del af eders menneskelige Sans, men en bestemt, guddommelig Egenskab af den menneskelige Sjæl. Der er en evig Del af os, som vil overleve selve Solen, Maanen og Stjernerne. Disse Ting skulde læres i Seminarierne. En ung Student skrev til mig som følger: »Jeg møder op med Ting her, som synes at forurolige mig; jeg trænger til noget, som kan hjælpe mig, før jeg begynder Livet for mig selv.« Han trænger til det Anker, og I i Seminarierne kan give ham det.

INDFLYDELSER OG HANDLINGER, SOM UDELUKKER DET AANDELIGE.

Der er Ting, der hindrer den aandelige Kontakt. Denne gamle Jord har fra Begyndelsen haft Anlæg til at neddyse det aandelige. I Skabelsens Historie blev Mennesket uddrevet

fra Guds Nærværelse. Enhver af os, som er født her, er saaledes udelukket, og i vor Ydmygelse blev vor Dømmekraft taget fra os. Mennesket, som en Gang frydede sig i Guds Nærværelse, var senere overladt til sig selv at finde sig til rette med Naturen. I sin Kamp for Tilværelsen gik Mennesker hungrige, tørstige og led Kulde o. s. v., og Naturen vilde tilfredsstille deres Krav. Han slog et vildt Dyr ned, og dets Kod var hans. En anden Mand, som saa det, vilde forsøge at tade det fra ham. Saa fulgte Kampen mellem Menneskene. Saaledes blev Mennesket: »Kodeligt, sanseligt og djævelsk af Naturen«. (Alma 42: 10.) Saaledes var Menneskets Erfaring i Begyndelsen. I Kampen for de fysiske Nødvendigheder blev de aandelige Værdier enten negative eller forglemt. Og saaledes i Dag; et Menneske, som vil løslade sine Lidenskaber og vinde Fremgang paa sine Medmenneskers Bekostning, udvikler Egenkærlighed — maaske Sanselighed paa Aandelighedens Bekostning.

Kaptajnen paa »S. S. Marana« blev en Dag i Raratonga Havn spurgt, hvorfor han ankrede sit Skib saa langt fra Land. Han besvarede Spørgsmaalet saaledes: »Ser De det Vrag derude? Det er Resterne af et Skib, som Kaptajnen ankrede for nær til Land. Ud fra den dejlige, grønne Kyst strækker sig farlige Revler og Skær. Hvis en Storm skulde rejse sig pludselig, medens vi er ankret her, vilde vi muligvis støde paa en af Revlerne i vore Bestræbelser paa at komme ud i aaben Sø.«

Der er farlige Revler i Verden, hvorpaa Menneskenes Liv kan strandes. Her er nogle af dem, som nævnt af William George Jordan:

1. Magelighed: hvilket mener, at man søger at nyde Hvilens Sødme uden at have fortjent den. Søger at faa noget for ingenting. Naar et Menneske søger at unddrage sig Bestræbelse, er det ikke i Stand til at modstaa Fristelser. Saa i alle Tidsaldre har Lediggang været kendt som Ophavet til alt muligt Ondt. »Livet er svært« for den, som ikke har noget som helst at bestille. Sløvhed og ubestemt Selvforagt hos dem, der ikke forstaaer at anvende Tiden, er de naturlige Resultater af Lediggang. Det er sagt, »at selve Djævlene slaar Reb af Sand hellere end lide et fuldkomment Helvede i Lediggang«. Det er kun, hvor saadan elendig Bestræbelse er umulig, at absolut Elendighed kan findes.

2. Lavhed: Lavhed er et Udtryk af tilbageholdt Udvikling i hvad der henhører til god Smag og god Karakter. At være lav er at være tilfreds med noget, der ikke er det bedste af sin Slags. Det er ensbetydende med at gøre daarlige Ting paa en daarlig Maade og være tilfreds dermed. Lavhed svæk-

ker Fornuften og bringer alle Slags Svagheder i sit Folge. Det er Lavhed at være tilfreds med daarlig Musik, at læse daarlige Boger, at leve paa sensationelle Avisartikler, at stole paa Patentmedicin, at finde Fornøjelse i daarlige Noveller, daarlige Teaterstykker og simple Vittigheder, at tolerere det grove og løse i dets mange forskellige Former. Vi finder Lavhedens nedbrydende Virkninger allevegne, og dens Gift trænger ind i vore Hjem. Plakater og Opslag viser det overalt, vore Aviser er fulde af den, vore Skoler er besmittet med den, og vi kan ikke holde den ude af vore Hjem og vore Kirker eller vore Kolegier. Aanden er saaret, fortørnet, vi har ikke Raad til at lade den visne.

3. Umaadeholdenhed: At bruge Opium eller andre lignende Ting, hvorved vi søger Glæde og Tilfredshed, hvor der ingen Glæde findes, hindrer aandelig Udvikling.

4. Tøjlesløshed: Vore Lidenskaber — Konsinstinkt — er givet os i en nobel Hensigt. Livets Fortsættelse, Racens Forplantning og passende Kontrol fordrer Selvbeherskelse. Men Tilfredsstillelse, som fører til Tøjlesløshed, vil dræbe Aandeligheden hurtigere og sikrere end noget andet i denne Verden.

Mere udbredt og mere lumsk end Søgen efter ufortjent Magt er Menneskers Søgen efter den ufortjente Nydelse af Kærlighed, uden Kærlighedens Pligter og Ansvar. Vejen til ufortjent Kærlighed gaar gennem Dodens Skyggedal og er overstroet med døde Menneskers Ben. At unddrage sig Kærlighedens Baand for Vellystens Last er Djævelens Fristelse. At omgaa de Slette er at paatage sig deres Slethed. Hemmelig Last fører til det samme Endeligt, kun mere sikkert, fordi Løgnens Taabelighed er tillagt de andre Aarsager til Forraadnelse. Aabenlys Last medfører en vis Nedværdigelse, og den Mand, der forsøger at leve et dobeblt Liv, er enten en Vanskabning i Følelse eller en Taabernes Prins. I Almindelighed er han noget af begge Dele til at begynde med, og til sidst en uforbederlig Skurk.

Charles Wagner skriver i »The Single Life«: Det Menneske, som lever for at spise og drikke, gaa sine Ture, kort sagt, forkæle sig selv, hvad enten det er den fine Rigmand, den fordrukne Arbejder, Fraadseren, der lever for sin Mave, Kvinden optaget af hendes Toiletter, den ryggesløse, høj eller lav, eller den almindelige Nydelsessyge, et godt Menneske, men altfor lydige til de materielle Krav — den Mand eller Kvinde er paa Vejen nedad i sine Ønsker, og Nedstigningen er skæbnsvanger. Dem, der følger den, adlyder den samme Lov som en Kugle paa et Skraaplan. Ofre for et stedse gentaget Selvbedrag tænker de: »Kun et Par Skridt til, de

sidste ned imod det dernede, som vi ønsker; saa vil jeg standse. Men Farten, de er kommet i, fører dem stedse videre, og jo videre de gaar, desto mindre er de i Stand til at modstaa.

Heri ligger Hemmeligheden af den Rastløshed og Galskab, som saa mange af vore samtidige befinder sig i. De har fordomt Villien til at tjene deres Lyster. Og de lider Straffen. De er hengivet til voldsomme Lidenskaber, der fortærer deres Kod, knuser deres Ben, udsuger deres Blod og kan ikke mættes. Dette er ikke en højtravende, moralsk Fordømmelse. Jeg har lyttet til, hvad Livet har at sige, og mærket mig nogle af dets Sandheder, som jeg har hørt dem fra alle Kanter.

Har Drukkenskab, opfindsom som den er, fundet et Middel til at slukke Torsten? Aldeles ikke. Den kunde med mere Ret kaldes Videnskaben i at gøre Torsten uslukkelig. Har aabenlys Ryggesløshed og Losagtighed kvalt Sanselighedens Krav? Nej — den har omsluttet den med sin Gift og forvandlet et naturligt Ønske til en sygelig Besættelse og gør det til en dominerende Lidenskab. Lad dig regere af dine Krav, plej dem — du vil se dem formere sig som Insekter i Solen. Jo mere du giver dem, desto mere fordrer de. Det Menneske er ufornuftig, som søger Lykken i materiel Fremgang alene. Dem, der har Millioner, tracter efter Millioner, den, der har Tusinder, efter Tusinder, andre behøver bare nogle Hundrede mere. Den, der har en Høne i Gryden, ønsker det var en Gaas, naar de har Gaasen, ønsker de, det var en Kalkun o. s. v. Vi vil aldrig lære, hvor skæbnesvanger denne Tendens er. Der er for mange almindelige Mennesker, som ønsker at efterligne de Store, for mange i smaa Omstændigheder, som søger at efterabe de bedre stillede, for mange Fabrikspiger, som vil spille fine Damer, for mange unge Arbejdere, som vil spille Klubmænd og Sportsmænd, og for mange blandt dem, der har rigeligt og de rige, som glemmer, at det, som de ejer, kunde anvendes til noget bedre end at søge Fornøjelser for dem selv, for at finde til sidst, at de aldrig faar nok.

Vore Nødvendigheder i Stedet for at være vore Tjenere, som de skulde være, er blevet til en ustyrlig og agitatorisk Flok, en Legion af Tyranner i mindre Format.

En Mand, som er blevet Slave for sine Nødvendigheder, kan lignedes ved en Bjorn med en Ring i sin Næse, der ledes omkring og maa danse paa Befaling. Sammenligningen er ikke meget smigrende; men vi maa vedgaa, at det er sandt.

Vejen til aandelig Udvikling og at holde denne Gave eller aandelige Organ i Harmoni med det guddommelige er at

overvinde alle timelige og fysiske Ting. Dette er Grundvolden til Opnaaelse af Aandelighed og sand Storhed. Et Menneske er sygt og elendigt i Henfaldenhed til sine Lyster, men lykkelig, fri og tilfreds i Aandelighed.

AANDELIGHED KVALITETEN I SAND STORHED.

Channing fortæller os: »Den største Mand er den, som altid vælger det rigtige med uovervindelig Resoluthed, som modstaar de haardeste Fristelser indadtil og udadtil, som gladelig bærer de tungeste Byrder, som er rolig i Stormen og frygtløs under Trusler og Misbilligelse, og hvis Tillid til Sandhed, Dyd og til Gud aldrig fejler.«

Det følgende er taget fra en Afskedstale holdt af Abraham Lincoln paa Jernbanestationen i Springfield, Illinois, den 11. Februar 1861 — Dagen for hans 52 Aars Fodselsdag:

»Mine Venner, ingen, som ikke er i min Situation, kan forstaa mine vemodige Følelser ved denne Afsked — med dette Sted og den Venlighed af disse Folk, som jeg skylder alt. Her har jeg boet et kvart Aarhundrede, og her er jeg vokset fra ung til en gammel Mand. Her er mine Børn født, og en af dem ligger begravet her. Nu rejser jeg uden at vide naar, eller om jeg nogensinde vil komme tilbage, med et Hverv paa mine Skuldre, større end det, der hvilede paa Washington. Uden Hjælp fra det guddommelige Væsen, som altid var med ham, kan jeg ikke udføre det. Med hans Hjælp kan jeg ikke fejle. Med Tillid til ham, som kan gaa med mig og forblive hos jer og være allesteder til Gavn, lad os tillidsfuldt haabe, at alt vil endnu blive godt. Til hans Omsorg anbefaler jeg eder, som jeg haaber, at I i eders Bonner vil anbefale mig, og byder eder et kærligt Farvel.«

Udsøg de store Mænd, som har haft Indflydelse paa Verden, og I vil finde den Aandelighed, i hvilken de glemmer sig selv for andres Gavn, og de har haft Tillid til det guddommelige Væsen. Jeg ved, at den Tro paa Gud er et Anker for Sjælen. Maa I bære den ind i Hjerterne paa de Unge, som stoler paa eder, og maa I sige: »Jeg ved, at min Forløser lever.«

RETTELSE

Paa Forsiden af Stjernen for 1. Jan. 1937 er der under Profeten Joseph Smiths Billede ved en Fejltagelse kommet til at staa: født i Staten New York. Det skulde være: født i Staten Vermont.

H. M.

Redaktionelt.

Fra Millennial Star.

NUMMER ET HUNDREDE OG ATTEN.

Den 29. December 1936 blev der i Chicago, den næststørste By i de Forenede Stater, organiseret en af Zions Stave. For en Tid siden blev en saadan Stav organiseret i New York, den største By i Amerika. Saadanne Organisationer i disse store Byer antyder et forholdsvis stort Antal Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i saa meget som det kræver over hundrede Funktionærer, der maa anses som fremragende Ledere for at besætte de forskellige Embeder i en saadan Stav.

Det er kun lidt over 100 Aar siden, en Dreng, fjorten Aar gammel, modtog det Lys fra Himmelen, der forvandlede ham fra en frygtsom Yngling med famlende Tro og Rost, til den store amerikanske Profet, som i Dag af Mænd og Kvinder i tredive Nationer er set op til som en større Leder end Moses og en større Profet end Esaias.

Den 15. Maj 1829 kom der til Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de bad og paakaldte Herren, en Engel, som tilkendegav sig som Johannes, den samme som kaldtes Johannes den Døber, og gav dem til deres Forbavselse en Velsignelse med disse Ord: »I Missiæ Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det Aaronske Præstedømme«. Senere blev disse Mænd givet det Melkisedekske Præstedømme og senere ved Aabenbaring lod Jesu Kristi, vor Herres Røst til dem: »Jeg har ordineret eder og beskikket eder til Apostle og specielle Vidner i mit Navn.«

Saaledes blev Kirken organiseret, saaledes blev Apostle og Ældster ordinerede og instruerede til at »gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen«.

I Henhold til disse Instruktioner og Befalinger er dette Evangeliets Budskab, gengivet fra Himmelen, bragt ved disse ydmyge Mennesker til næsten hver eneste Nation paa Jorden og til Øerne i Havet.

Som Svar paa dette Kald har Tusinder og Titusinder, ja endog Hundredtusinder, samlet sig i Bjergenes Dale og derved opfyldt den gamle Profeti, at Herrens Hus skulde blive grundfæstet der, vilde blive ophøjet over Bjergene, og alle Nationer vilde strømme dertil.

Og fra disse Bjerge kommer nu Efterkommerne af de dristige og modige Pionerer i den nye Tro, de er flyttet til disse Storbyer og har hjulpet til at berede Vejen for Op-

rettelsen af Zions Stave fra Kanada i Nord til Mexiko i Syd, fra New York i Øst til San Francisco og Los Angeles i Vest, ja enda i Stillehavet er der blevet organiseret Oahu Stav paa Hawaiiioerne.

I alle disse store og velkendte Byer finder vi Efterkommere af dem, som tidligt sluttede sig til Kirken. For Eksempel viste den sidste Folketælling i Amerika, at der i Kalifornien alene boede 35.000 Mennesker, som var født i den lille Stat Utah. . . .

Kaldet kommer nu til eder, som læser disse Ord, til alle I, som er oprigtige og elsker Evangeliet, til eder, som ynder Sandheden og et retfærdigt Levnet, til eder, som føler Trang til at udnytte eders fysiske og mentale Kræfter og Evner til at udrette saa meget godt som muligt i Verden, til eder hver og en lyder Kaldet: »Kom, slut eder til Herrens Styrker, for an i Udbredelsen af Jesu Kristi Evangeliums Lære ved eders Eksempel, som Medlemmer, som Funktionærer og Missionærer; I, hvo er dristige og frimodige, hvis Hjerter er fulde af Tro, som altid staar for Sandhed og Ret, som ønsker at udrette noget, kom og hjælp til at opbygge Guds Rige og berede Folkene for den Dag, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, vil komme og regere paa Jorden som Kongernes Konge og Herrerens Herre.«

Richard R. Lyman.

TIL STJERNENS LÆSERE.

Da den norske Mission den 1. Januar 1937 fik sin egen Stjerne, blev Antallet af Abonnenter paa Skandinaviens Stjerne stærkt reduceret. Og i Betragtning af Udgifterne ved Trykningen maaatte Stjernen ligeledes reduceres, og omtrent de Sider, som forhen blev trykt paa Norsk, maatte udelades.

Vi ønsker imidlertid atter at bringe Stjernen op paa sin sædvanlige Storrelse og soge, saa godt vi formaar, at forsyne den med det bedst mulige Læsestof. Derfor anmoder vi indstændig enhver af Stjernens Læsere om at anbefale Bladet til Naboer og Venner og saa hurtigt som muligt skaffe os en ny Abonnent.

Med Henblik paa Herrens Befaling til sit Folk: »Se jeg sendte eder ud for at give eders Vidnesbyrd og advare Folket, og det tilkommer enhver, som er blevet advaret, at advare sin Næste.« (Pagtens Bog 88: 81.)

Næst efter det Eksempel, som vi sætter i vor Livsførelse ved at efterleve Evangeliets Principper, er der ingen bedre Maade, hvorpaa vi kan advare vor Næste, end ved at inter-

essere dem i det skrevne Ord. Stjernen bringer og vil bringe til de Steder, hvor den finder Adgang, Vidnesbyrdet angaaende Kristi gengivne Evangelium. Den bringer til sine Læsere Vidnesbyrdet og de advarende og vejledende Ord af Kirkens ledende Mænd, som de har lydt og som de lyder i Dag, ikke alene til Kirkens Medlemmer, men til Menneskeslægten i sin Helhed.

Hjælp os derfor med at udbrede deres Ord i den videst mulige Udstrækning. Herren vil velsigne eder i disse Bestræbelser, og I vil fri eder selv fra den Dom, der venter os, om vi *ikke* søger at advare vor Næste.

Redaktionen.

FRA MISSIONEN.

AALBORG. — Den 9. Januar 1937 blev Manfred Olsen døbt af Ældste C. P. Sorensen. Og den 11. Januar blev Niels Henry Larsen og Hustru Agnes Marie Larsen døbt af Ældste Jefferson Jørgensen.

SILKEBORG. — Onsdag den 30. December afholdt Ungdomsforeningerne en Juletræsfest, i hvilken Søndagsskolebornene og deres Forældre deltog. Alle Tilstedeværende modtog en Julepakke og ligeledes skiftedes Presenter. Et kort Program blev udført bestaaende af Musiknumre, Oplæsning og et lille Teaterstykke. Det var i det hele taget en fornøjelig Sammenkomst for alle Deltagerne.

ESBJERG. — Mandag den 28. December 1936 fejrede Broder og Søster Glarmester Johannes Hansen Jensen deres Sølvbryllup. Denne Dag blev et uforglemmeligt Minde for det kendte og afholdte Ægtepar, idet de var Genstand for ualmindelig stor Opmærksomhed fra Slægt og Venner. Dagen fejredes med en festlig Sammenkomst med Familien. Den 30. December var alle Søsken og Venner i Kirken inviteret i Anledningen, og en særdeles fornøjelig Aften tilbragtes. Søster Jensen har flere Gange arbejdet i den Kvindelige Hjælpeforening, og Broder Jensen var Medlem af Bygningskomiteen under Opførelsen af det nye Mødehus. Ægteparret er kendt og afholdt for deres Gæstfrihed og Venlighed mod alle. De ønskes al Held og Lykke i de kommende Aar.

ODENSE. — Den 3. Januar blev Karl Edmund Andersen og Jørgen Marius Christensen døbt af Ældste Marcel F. Lauper og Axel Mathiesen og Anna Dorthea K. Kammsgaard Top døbt af Ældste Clarence A. Larsen.

HJÆLP PAA RETTE MAADE.

Hjerteløst lyder det lille Ord:
 »At ligge andre til Byrde«.
 Gaar en Kristen i Mesterens Spor,
 der lærer den gode Hyrde:
 »Alt hvad I gør mod mine smaa,
 det gør I mod mig hernede!«
 Oh, Herre, lad os da ret forstaa
 at være med Hjælpen rede.

Og har du virkelig Kristus kær,
 saa bliver det dit Hjertes Længsel
 at lofte lidt af den Byrde, de bær,
 der sidder i Nød og Trængsel.
 Hvordan skal din Kærlighed prøves,
 om der ikke var nogen Nød,
 og hvordan Taknæmmelighed oves,
 hvis Hjælpen du ikke tilbød?

Og naar du i Kærlighed rækker
 din Næste en hjælpende Haand,
 du og hans Taknæmmelighed vækker
 og hoster Velsignelsens Aand.
 Då takker du for hver Byrde,
 du kan lette i Kristi Navn,
 og ligner den gode Hyrde,
 der hjalp de svagestes Savn.

Med lad ingen Sorgbetyngtet faa at vide,
 at de som en Byrde dig var;
 men stil dig som Ven ved hans Side
 og vis, at du Kærlighed har.
 Tak selv for at du kan gøre
 en Gerning for Jesus Krist,
 det vil til Velsignelse fore,
 og Lønner den faar du til sidst.

Gerda Beyer.

Forspildt Rigdom kan ofte erstattes, forspildt Helbred sjælden, men forspildt Tid aldrig, nej aldrig.

MENNESKE HVORHEN?

Af Ældste O. Claron Alldredge.

»Thi Landet er besmittet for dets Indbyggerses Skyld; thi de have overtraadt Love, forventt Skikke, gjort den evige Pagt til intet.« (Esajas 24: 5.)

Ralph Waldo Emerson, en fremragende amerikansk Poet, sagde engang: »Det er Forrykkelser og Afgivelser fra det, der er af Gud, der gør Livet grimt.« Denne lille Bid af filosofisk Visdom viser sig at være en evig Sandhed, som Historiens Sider kun alt for sorgeligt aabenbarer. Mennesket i sit umættelige Jag efter Glæde og for at tilfredsstille sin medfødte Svaghed, Higen efter Magt, har malet de sorgeligste Billeder i Verdens Historie.

Da Apostelen Paulus ikke længe efter Kristi Død prædikede til Galaterne, undrede han sig over, at »De saa snart lode sig afvende fra det Evangelium, han havde lært dem.« (Gal. 1: 6—7). Saaledes begyndte en gradvis Afgivelse fra Kristi Lære, som i Tidens Løb fik Menneskene til at falde for deres selvpaaførte Lidelser.

Den Herlighed, som det gamle Rom engang besad, er forlængst sunket i Grus og gaet i Glemme, fordi de overtraadte Lovene og vandrede efter Menneskers Visdom i Stedet for Guds. Endskønt de grundlagde et enestaaende juridisk System, fejlede de dog i Fortolkningen og Forstaaelsen af Guds simple Love. Folk blev forfulgt paa alle Kanter og endog berøvet Livet under Inkquisitionens grusomme Aag, som spredte Rædsel blandt alle, som vovede at fremføre deres egen teologiske Mening. Skrækelige Misbrug som Umoralitet og Salg af Syndsforladelse blev almindelige. I denne mørke Periode af Middelalderen flød Grofterne i Spanien og Nederlandene bogstavelig talt over med Blod, udgydt fordi de ikke agtede Kristendommens Lære. Godkender Kristi Lære saadanne Uforligneligheder? De famlede om i et uhyggeligt Mørke, de led under Uvidenhedens Slaveri, alt sammen fordi de ikke vilde eller ikke havde Øren at høre med eller Øjne at se med!

Dette, saa sandt, i Tilfældet med det gamle Rom, bliver repeteret i Verden i Dag. Skønt vore Grofter ikke flyder over med Blod, er vore Byer og Lande fulde af ubeskrivelig Tøjlesløshed, Ondskab og Synd. Rundt omkring os ser vi grufulde Scener af Lidelser og Elendighed. Medens Kirkerne staar tomme, er Husene, som er opført til Forlystelsens Gudinde, fulde. Og hvad er Resultatet? Folk har lært at begaa alle Slags Forbrydelser og forfalde til de laveste Former af

Udsvævelser. Det er ikke alene for Individets Vedkommende, det er noget, som har naaet national og international Udbredelse. Er ikke Krig og Stridigheder Produkterne af menneskelige Lærdomme.

Spørgsmaalet er: »Hvor forer alt dette os hen?«

Vore Fængsler og Straffeanstalter er fulde begrundet paa disse Afvigelser. Nationerne bekæmper hinanden i deres Stræben efter Magt, og Resultatet er forøget Elendighed og Sorg.

Verden trænger ikke til mindre Religion, men til mere — mere end nogensinde for.

Det er næsten et Paradoks, at vi i Dag i en oplyst og moderne Verden finder saadanne smertelige Realiteter. Men sandt er det, og den eneste Maade, hvorpaa de kan fjernes, er absolut Lydighed mod Guds Lærdomme. Hvis vi kun vilde underordne Lidenskaberne Fornuftens Opfattelse, vilde Religionen blive mindre gaadefuld og i Stedet for blive Nøglen til et sundt og mandigt Liv.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forfægter ivrigt en Række guddommelige Sandheder, som kendes under Navnet »Trosartiklerne«. De tre sidste af dem lyder saaledes:

Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrommer alle Mennesker den samme Rettighed; lad dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behage.

Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene.

Vi tro, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt imod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi »tro alt«, vi »haabe alt«, vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at udholde alt. Vi tragte efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Hvis Folket i det gamle Rom havde adlydt disse simple Sandheder, vilde deres Historie være blevet anderledes. Er det ikke en uafvigelig menneskelig Ret at tilbede eller dyrke Gud efter eget Valg? Er det ikke mere nødvendigt at adlyde Gud mere end Mennesker? Hvilken større eller højere Konge end Gud skal vi tilbede?

Jorden, hvis dens Indbyggere vilde være ærlige, kyske, sanddru og gøre godt til alle, vilde blive rensset fra sin Besmittelse. En ærlig Mand vil snart blive saa sjælden som fint Guld, saa i Virkeligheden af saadanne forbavsende Afvigelser kan vi ikke med Rette spørge: »Menneske hvorhen?«

GRENSKONFERENCER.

Grenskonferencer vil blive afholdt som følger:

Aalborg Distrikt.

Aalborg Gren den 14. Februar.
Hjørring Gren » 21. »

Aarhus Distrikt.

Herning Gren den 7. Februar.
Silkeborg Gren » 14. »
Randers Gren » 21. »
Aarhus Gren » 28. »

Esbjerg Distrikt.

Esbjerg Gren den 14. Februar.
Haderslev Gren » 21. »

Københavns Distrikt.

Københavns Gren den 21. Februar.

Odense Distrikt.

Odense Gren den 21. Februar.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

Kun Sandhedskraften i en Samfundsaaend
Blandt gudopfyldte, frie Individuer
Kan løse Verden af de gamle Baand
Og lede Slægten frem mod lyse Tider.

INDHOLD:

I Aandelighedens Rige..... 34 Nemmer et Hundrede og atten 42 Til Stjernens Læsere 43 Fra Missionen..... 44		Hjælp paa rette Maade..... 45 Menneske hvorhen? 46 Grenskonferencer 48
---	--	--

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Numer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S.